

tjak og meiningar

Sverre Midjord, lögtingsmaður skrivur:

Óli Breckmann ger gjøldur burtur úr føroyingum á fólkatingi

Ein rættleiðing til greinina »Í Heilagum navni berja niður ta føroysku arbeidararørsluna«

Í Dagblaðnum 19. oktober 1987 er Óli Breckmann ikki so litið firtin yvir tað, sum eg havi skrivað um hann og fólkafloksins stöðu til arbeidararørsluna. Tað er eingin loyna, at stöða fólkafloksins til arbeidararørsluna er meira enn lógin og sannast má samstundis, at stuðulin frá arbeidaraleiðarum til persónar úr fólkaflokkinum og flokkin er heilt óskiljandi. Bara undan-stækking teirra ímóti greinini í blokkstuðulskipanini, sum ikki beinleiðis var arbeidisloysisstuðul, men ein tryggileiki fyri verkafólk kvinnum og menn og sjálvandi okkara sjófólk, um tey komu á ta stöðu, at tey vegna vinnuloyssi ikki kundu svara hvørjum sitt. Tað skuldi í veruleikanum sagt verkafólki, at frá fólkaflokkinum er einki gott at vænta.

Tað, at í einari møgulegari arbeidisleysari stöðu at fáa hjálp at svara hvørjum sitt, hetta málið, sum er eitt lögtingsmál burturav, hetta tekur fólkatingslimurin úr fólkaflokkinum niður á fólkating úr lögtinginum og ger har eftir minari metan gjøldur burtur úr føroyingum.

Hann segði, at samtyktin at tryggja arbeidisleysu stuðul í einari akuttari stöðu, tað er ikki arbeidisloysisstuðul. Tað var ein ósigur fyri fólkaflokkin, og at teir í fólkaflokkinum vildu taka hetta mál upp aftur og broyta tað, tí fólkaflokkurin var ikki fyri at tryggja arbeidisleysu yvirlevingarmøguleikan. Er tað ein ósigur fyri fólkaflokkin, so er tað væl eisini ein spurn-

ingur, um tað við uppaftur-tøku av hesum spurningi ikki verður ein sigur fyri sambandsflokkinn og ein ósigur fyri Anfinn Kallsberg og Jógvan Sundstein. Lívst, so spyrst.

Men hetta lögtingsmálið bleiv, og hetta er ikki tað fyrsta, og verður heldur ikki tað seinasta, sum verður tikið úr lögtinginum niður á fólkating.

Tað var vist ein kendur politikari, sum skal hava sagt hesi mergiandi orð: Eingin við síðuna av, og eingin oman fyri Føroya Løgting.

Orðini eru hervið til-einkisgjørð, og maðurin tiberi gloymdur. Og hetta visir í veruleikanum moralin í fólkaflokkinum. Tá ið feruløinin hjá arbeidarafjöldini var til viðgerðar á lögtingi, segði ein kendur lögtingslimur frá hesum sama flokki, at feruløinin hjá arbeidarafjöldini var grundarlagið undir figgj-arviðurskiftinum hjá arbeidisgevaranum. Tað var rakstrargrundarlagið undir virkinum.

Eg vil ikki nú og her viðgera ta skrivning av navngivnum persónum, sum er farin fram í Dagblaðnum um stöðuna til religiön.

Men álvaratos Óli Breckmann, religiön er væl ikki at brúka til fóta-trakk, hon skuldi verið meira virðismikil. Tað er hon í øllum føti fyri javnaðarfólk og arbeidarafjöldina.

Og annars fyri tann vanliga føroyingin, so hevur religiönin borið upp, tá alt annað hevur sviðið. At fólkaflokkurin hevur einkarrætt til henda virðismikla lut, tað er í øllum føri ikki veruleiki.

Fyri at venda aftur til tað, sum eg havið skrivað og skuldet Óla Breckmann fyri at hava sagt, til tað fari eg at siga: Er tað

so, at eg havi við orðnum »Í heilagum navni at berja niður tað føroysku arbeidararørsluna«, við hesum havi sagt nakað ella skuldet Óla Breckmann fyri at hava sagt hetta og tað ikki er í tráð við sannleikan, so taki eg tað sjálvandi aftur og fari at biða um umbering fyri hesa skeivu málbering.

Tað at siga sannleikan uttan mun til, hvussu beiskur hann enn er, og at viðurkenna, at ein hevur mistikið seg, er eitt eyðkenni fyri tað fólk, eg komi av.

Tað er eisini eitt eyðkenni, at okkum nýtist ikki at lata onnur leggja okkum orðini í munin.

Eg fari seinri at venda aftur til greinina hjá Óla Breckmann og gera minar viðmerkingar.

Ti tað er tiberi sannleikin, at tað eru fleiri arbeidisleiðarar, sum í dag stuðla fólkaflokkin.

Skil tað, hvør ið vil.

Sverri Midjord

Hósvíkarvegurin má breiðkast sum skjótast

Arbeiðið at gera berghol millum Oyrareingir og Kaldbaksbotn er nú byrjað.

Sambært landsverkefrøðingin skal vegaarbeiðið norðan fyri í samband við bergholið byrja á vári 1988 og vera liðugt í 1991, tá ið bergholið verður tikið í nýtslu.

Undir lógmansroðuni segði eg, at vit í javnaðarflokkinum og ógivað flestu norðstremoyingar prioritera at fáa gjørt Hósvíkarvegurin skjótast gjørligt og um neyðugt seinka vega-gjörðina til bergholið, tí at arbeida veg til bergholið í 3 ár ljóðar ógvuliga leingi, meðan vit hava eitt tað mest vandamikla vegastrekið í landinum liggjandi beint norðan fyri.

Hetta fer fallið Øssi Dam Jacobsen fyri bróstið, og vil hann hava bæði Hósvíkarvegurin og berg-holsvegin gjørdar alt í einum.

Hann visir á, at fólkaflokkurin hevði eitt uppskot í lögtinginum um at breiðka Hósvíkarvegurin. Tað er rætt. Fólkaflokkurin vildi hava Hósvíkarvegurin breiðkaðan, so arbeidið varð liðugt í 1991. Hetta metti eg vera óv leingi at biða, og eg atkvøddi ikki fyri uppskotinum.

Javnaðarflokkurin vil hava, at hósvíkarvegurin verður breiðkaður skjótast gjørligt. Peningur er

avsettur á figgjariðgini til hetta arbeiði og, sum áður nevnt, havi eg einki ímóti, at nakað av teimum jättanum, sum eru avsettar í 1988 til bergholsvegin, verða nýttar at fáa hósvíksvegin breiðkaðan skjótast gjørligt.

Bergholsvegin skulu vit nokk fáa í lagi fyrriuttan.

Tað er ikki eiti á, so virkin hesin fyrrverandi norðstremoyingurin er vorðin, nú hann er fluttur til Havnar. Hann vil hava berghol og vegir og alt annað gjørt nú. Eg kann geva honum rætt í tí, at bergholið millum Oyrareingir og Kaldbaksbotn átti at verið komið fyri langari tíð síðani. Eisini átti hósvíkarvegurin at verið breiðkaður fyri langari tíð síðani, ja, fyri 30 árum síðani. Í øllum hesum tíðarskeiði hevur eitt av umboðum norðstremoyinga verið fólkafloks-umboð. At teir nú bliva »uppfinnsamir«, tá teir eru fluttir til Havnar, vónandi at njóta sitt otium, tað kunnu vit bert vera takksamir fyri, men her norðanfyri mugu vit arbeida hvønn dag fyri at úbyggja samfelagið og gera tað upptakið, sum er aftaná at ókið hevur verið púra forsaemt av timum umboðunum, sum hava sitið á lögtingi øll tæsi árin.

Viðvíkjandi vegakervinum í Norðstremoy for

javnaðarflokkurin til val uppá, at nú skuldi bergholið gerast — nú var nóg mikið tosað.

Arbeiðið uppá bergholið er — hóast rættliga nóg virksemi í samfelagnum — farið í gongd, so sigast kann at hatta málið er rokkið.

Annars er at siga, at politikkur landsstýrisins kann ikki vera og er ikki at seta óv nógv arbeiði í gongd í løtuni. Tí tá nógv virksemi er í samfelagnum, verður ein noyddur at halda aftur, har sum ein kann, og sjónarmið javnaðarfloksins hevur altíð verið at halda aftur í almennum íløgum, tá virksemi í samfelagnum er nógv, meðan vit hinvegin vilja seta almenn virksemi í gongd, tá ið virksemi í samfelagnum er minni.

Annars fara vit at frøast yvir hesi »oraklini«, sum eru flutt til Havnar, men at lata teir sita og fortelja okkum, hvat vit skulu gera, tað er heldur enn ikki óvboðið, vit áttu heldur at heitt á teir um at skriva sínar endurminningar og annars harma seg um tað, teir kundu havt gjørt, men sum teir ikki gjørdur.

Tummas Arabo